

ningen for Danmarks deltagelse i samarbejdet må en aftale indebære:

- Danmark holder sig udenfor den såkaldte forsvarspolitiske dimension, der indebærer medlemskab af Vestunionen samt fælles forsvarspolitik eller fælles forsvar.
- Danmark holder sig udenfor den fælles mønt og de krav til den økonomiske politik, der er knyttet til 3. fase af Den Økonomiske-Monetære Union. Men Danmark tillægger det stor betydning at deltage i valutasamarbejdet, som det er udformet i EMS'en, og således som det videreføres i 2. fase. Danmark må – også når andre EF-lande eventuelt går over i 3. fase – deltage i et nært valutasamarbejde i EF. Danmark skal således bevare sine nationale beføjelser i finans- og pengepolitikken – herunder lovgivningen om Danmarks Nationalbank.
- Danmark skal ikke være forpligtet i forhold til unionsborgerskabet. Men Danmark vil for herboende EF-borgere opretholde valgret og valgbarhed til kommunalvalgene og indføre begge dele til Europa-parlamentsvalg.
- Danmark kan ikke godtage suverænitetsafgivelse på det retlige- og politimæssige område, men kan deltage på det hidtidige mellemstatslige grundlag. Det betyder, at Danmark for sit vedkommende ikke kan støtte, at dele af søjle 3 overføres til det overnationale samarbejde i søjle 1.
- I konsekvens heraf får unionsmålsætningen, som den fremgår af Fælles Bestemmelser i Maastricht-Traktaten ikke virkning for Danmark på de ovenstående punkter.

Den danske aftale må være retlig bindende for alle 12 EF-lande og være uden tidsbegrænsning. Til gengæld vil Danmark ikke modsætte sig, at andre medlemslande på et eller flere af ovenstående områder går videre i samarbejdet.

Aftalens nærmere juridiske form fastlægges i de kommende forhandlinger.

Danmark ønsker i forbindelse med en dansk aftale at gøre det klart, at Danmark i øvrigt deltager fuldt ud i EF-samarbejdet.

Ny folkeafstemning afholdes, når der foreligger et resultat, som Folketinget kan anbefale.

Det under punkt B anførte udgør Danmarks udspil til en løsning af spørgsmålene om Maastricht-Traktaten og Danmarks situation.

C. Danske holdninger ved drøftelserne på Det Europæiske Råds møder om udvidelse.

Det er vigtigt, at forhandlingerne om optagelse af nye medlemslande fra EFTA-landekredsen fremskynedes mest muligt.

Den nuværende traktat indeholder en balance mellem de store og små medlemslandes indflydelse (stemmewægt m.v.). Denne balance bør fastholdes. Det gælder også når Fællesskabet udvides med en række EFTA-lande.

Danmark vil fuldt ud leve op til sine finansielle forpligtelser i Fællesskabet. Det gælder også forpligtelser, der sigter på at styrke den økonomiske aktivitet og miljøindsatsen i de dårligst stillede egne af Fællesskabet.

Ligeledes bør Danmark opfordre til, at man allere-de nu forstærker den løbende kontakt med Polen, Tjekkoslavakiet og Ungarn for at bane vej for medlemskab.

Det danske nej har sat en positiv proces igang: Der er sket et gennembrud i regeringernes og EF-institutionernes forståelse for det folkelige krav om demokrati, åbenhed, nærhed og respekt for det enkelte lands særpræg.

Birmingham-erklæringens princip om, at EF må respektere de enkelte nationers historie, kultur og traditioner må også gælde for de nye ansøgerlande og komme til udtryk i vilkårene for deres medlemskab.

Variationerne i alle 12 medlemslandes ratifikationsgrundlag er udtryk for den fleksibilitet, som naturligt må komme ansøgerlandene til gode i deres bestræbelser for at få inødekommet nationale ønsker under optagelseforhandlingerne.

Det er et afgørende perspektiv for Danmark at fremme en udvikling af det nordiske samarbejde også i en bredere europæisk ramme.

Skal dette lykkes, må der for det første opnås en aftale om Danmarks fortsatte deltagelse i EF-samarbejdet. Dernæst må de nordiske lande i forlængelse heraf opnå aftaler om medlemskab, som viser det fornødne hensyn til deres særlige forudsætninger.

Danmark må arbejde aktivt for, at dette samlede perspektiv for Norden i Europa kan blive virkelighed.

Under det danske formandskab bør der tages initiativ til en bredt anlagt konference om udviklingsperspektiverne i det europæiske samarbejde.»

Edinburgh-aftalen koncentrerer sig om de spørgsmål, som Danmark har rejst i pkt. B i sit memorandum ovenfor.

For det første præciseres det, at unionsborgerskab i Maastricht-Traktaten giver statsborgere i medlemslandene yderligere rettigheder og yderligere beskyttelse. Der er derimod ikke tale om, at unionsborgerskab træder i stedet for nationalt statsborgerskab. De to ting har intet med hinanden at gøre. Danmark er ikke forpligtet af Maastricht-Traktatens bestemmelser til at indrømme andre landes statsborgere ret-